Recension | Teater

Vad är en vuxen och var är de?
Roligt när föräldrar inte är de vuxna i rummet

Linda Källgren och Lars Bringås i "Vad är en vuxen och var är de?". Foto: Moment:teater

En av årets hetaste debatter rör barnuppfostran. På Moments lilla scen stångas ett föräldrapar med frågan: Hur gör man när barnet har blivit husets härskare?

Ylva Lagercrantz Spindler

+ Följ

Publicerad 2026-11-08 10.30
Uppdaterad 2026-11-08 13.21

Vad är en vuxen och var är de?

Teater
Regi: Andreas Boonstra, även manus
Medverkande: Linda Källgren, Lars Bringås
Var: Moment:teater, Gubbängen
Scenografi, kostym: Fridjon Rafnsson. Musik: Simon Steensland

Synen på föräldraskapets plikter tenderar att slita sönder såväl vänskap som syskonskap och föräldrarelationer. Se där, en given konfliktyta som regissören och manusförfattaren Andreas Boonstra har tagit vara på i sin nyskrivna pjäs "Vad är en vuxen och var är de?".

För om en uppfostringstrend förr höll i sig i decennier tenderar den i dag att bytas ut lika ofta som du scrollar mellan diverse sociala plattformar på din mobil.

Helt nyligen debatterades intensivt föräldraskap och *gentle parenting*. I dag gäller i stället närbesläktade *gentle realism* (mer gränssättande). Därtill har vi de olika lägren som förespråkar analog versus digital barndom – och de som ifrågasätter att det ens är föräldrarnas ansvar att uppfostra när det finns skolor.

Hur navigerar man i detta som vuxen när man själv dessutom inte ens ser sig som den vuxna i rummet? Samtidigt som man kämpar med att hålla samman relationen och söka jämvikt i det obetalda hemarbetet (*the mental load*). Allt medan världen utanför hemmafönstret rämnar.

Linda Källgren och Lars Bringås vrider och vänder på såväl vuxen- som föräldrarollen. Foto: Moment:teater

Allt detta kämpar Boonstras medelålders par med, båda runt 50 plus. Han en hyfsat framgångsrik skådespelare (Lars Bringås), hon en frilansande journalist (Linda Källgren). Tillsammans har de två döttrar på tio respektive tidiga tonåren.

Eller – representerar skådespelarna egentligen bara sig själva? Ingen Momentuppsättning utan metaperspektiv. Här dras det lite väl många varv i en seglivad prolog innan de två går in i sina spelade roller. När den transportsträckan väl är passerad landar vi i ett ovanligt vanligt barnfamiljshem med curlad läxläsning och tvättstugans ständigt udda strumpor.

Mellan dessa vardagligheter drar paret iväg i ett slags existentiella monologer som vrider och vänder på såväl vuxen- som föräldrarollen och hur de hänger ihop. På så vis tangerar uppsättningen ibland ett slags redovisande idédrama som bryts när paret spelar upp scener för varandra. Som när Bringås försöker återge en teateruppsättning från Holland där barn uppmuntras att förnedra de vuxna.

Allt detta blir både tankeväckande och ofta mycket roligt, enligt igenkänningsprincipen. Som när barnpsykologen Martin Forsters bok ”Fem gånger mer kärlek” kommer på tal, den som förespråkar beröm som morot, och som han sedan gav ut i en reviderad version efter att själv ha blivit förälder.

Ja, vem är egentligen den vuxna i rummet 2026? Det är en intressant fråga som tenderar att hänga kvar i luften även utanför teatersalongen.